

Del 15 de setembre al 5 de novembre

Des que Ariadna Guiteras materna l'algoritme d'IG, li ensenya jocs de construcció de cabanyes per a nenis. Inspirada en aquests jocs, *Dues urpes que fan un ou* parteix d'una estructura modular que de vegades es converteix en refugi, d'altres vegades, en trampa.

Sobre aquesta estructura, que esdevé casa i cos alhora, s'hi troba un sostre i unes parets de tela que són un pedaç fet de peces de roba de segona mà. Un Frankenstein, un cos a trossos, cosit seguint patrons tradicionals de patchwork (que parteixen de la tècnica log cabin i que deriven fins a la improvisació) i que converteix les peces de roba, que anteriorment han protegit el cos en singular, en un abric col·lectiu fet de retalls en el qual coexisteixen la violència del tall amb l'amor del pedaç.

La idea de cos porós, una constant en la recerca artística de Guiteras, es troba també present en aquesta instal·lació. Es tracta d'una estructura permeable, que està sempre en-relació-amb i que, si bé té un vincle directe amb el ventre, amb l'abraçada o amb la necessitat de construir casa-refugi, també el posa en tensió constant, al límit del col·lapse.

Per dins, l'estructura descobreix una obra d'arquitectura modular, elaborada amb la col·laboració de l'arquitecte Roger Serret i Ricou, en la qual els llistons de fusta s'enllacen els uns amb els altres a través d'unes juntes-nòduls que permeten diverses configuracions i la possibilitat d'adaptar-se a diferents espais. Les juntes, dissenyades i produïdes específicament per a aquesta instal·lació, han estat tallades en sèrie per una màquina. Trobem en les juntes d'aquest esquelet una producció tecnològica i modular alhora, que utilitza un material orgànic —la fusta— i permet una reproducció massiva i moltes potencials adaptacions. Les teles, no obstant això, formades cosint una gran varietat de peces usades prèviament, esdevenen una combinació única de retalls que, encara que

en el seu estat singular van ser produïdes en massa, ara gaudeixen de la cura i la distinció de la seva nova composició.

L'artista parla de l'adultcentrisme com un altre dels grans conceptes que travessa aquesta obra, de com la societat, imposant la seva visió d'adultesa, limita la seva pròpia existència i la de les noves generacions a través de l'exclusió i el privilegi d'uns cossos sobre uns altres. És per això que en aquesta estructura hi ha diverses entrades (forats o portes) que no permeten l'accés a tots els cossos. Aquí és on l'escala, sempre en relació amb el cos, adquireix una gran rellevància. D'una banda, en aquesta mediació dels accessos, però, de l'altra, per la gran magnitud que té la peça en el seu conjunt, que ocupa el major espai possible dins de Dilalica, un monstre que es veu des de fora, que creix en els buits, es construeix a partir d'altres restes i es modula a mida per ocupar l'espai que necessita. En un joc d'inversió de poders, aquest monstre-cabanya està ple de llaços, petits detalls i teixits com el tul, que donen agència a allò que, a primera vista, sembla inofensiu.

Acompanyant l'estructura hi trobem cinc collages que Guiteras ha fet en col·laboració amb la seva filla, Bruc. L'artista inicia aquests dibuixos amb una estructura central —una casa, una escala, un cercle— i Bruc dibuixa sobre aquesta base. Una vegada finalitzats els dibuixos, Bruc els talla com ella vol, i Guiteras els reconstrueix a partir dels buits, els colors o la tipologia de papers.

Disseny de l'estructura: Roger Serret i Ricou
Producció: Roger Serret i Ricou, Èlia Bago, Albert Tarrats, Claudia Romero Romero, Hernán Eduard Cortes, Nat García